

Arrest

nr. 119 590 van 26 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beiden handelend in eigen naam alsook in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige X die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen enerzijds van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en anderzijds van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2013 waarbij aan elk van hen een inreisverbod wordt opgelegd (bijlagen 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. HANNEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekers doorliepen in de periode januari 2009 – juli 2013 twee asielaanvragen, een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet), en een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Alle aanvragen werden afgewezen.

De tweede asielaanvraag van de verzoekers wordt niet in overweging genomen bij beslissingen van 30 juli 2013 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13quater). De verzoekers dienen tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze beroepen zijn gekend onder de rolnummers 134.510 en 136.411.

Op 5 juli 2013 dienen de verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) neemt op 18 september 2013 de beslissing tot onontvankelijkheid van de laatstgenoemde aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 1 oktober 2013 en is als volgt gemotiveerd:

"A(...), A(...)

Geboren te (...) op (...)

En partner:

A(...), J(...)

Geboren te (...) op (...)

Wettelijke vertegenwoordigers van:

A(...), F(...) geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Servië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang töt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkenen sinds 2009 en 2011 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, sociale contacten zouden hebben opgebouwd, Duits zouden spreken, Frans zouden leren, de zoon ingeschreven is bij de Franstalige Federatie van Karate verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkenen wijzen op het feit dat hun zoon school loopt in Welkenraedt. Ze staven dit aan de hand van diverse schoolattesten. Ze halen aan dat de verdere schoolloopbaan en de ontwikkeling van hun kind zou gestoord worden indien ze zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Op 16.01.2009 diende de heer A(...), A(...) een asielaanvraag in, die afgesloten werd op 29.12.2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Mevrouw A(...), J(...) diende op 19.09.2011 een asielaanvraag in. Deze werd afgesloten op 25.10.2011 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Beiden dienden samen een tweede asielaanvraag in op 25.07.2013, die werd afgesloten op 30.07.2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken met een beslissing tot weigering van in overwegingname van de asielaanvraag. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 30.07.2013 en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures - namelijk 1 jaar 11 maanden en 13 dagen voor de asielaanvraag van mijnheer, 1 maand en 6 dagen voor de aanvraag van mevrouw en 5 dagen voor de aanvraag van beiden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Mijnheer A(...), A(...) haalt aan dat een terugkeer naar Servië voor hem betekent dat hij zou moeten terugkeren naar een voor hem vreemd geworden land. Hij beweert verder geen enkel contact meer te hebben met zijn thuisland. Het is echter de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 30.07.2013, illegaal in België te verblijven alsook om geen contacten te onderhouden met zijn land van herkomst. Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het feit dat een aantal familieleden van betrokkenen in België of Duitsland leven, verklaren betrokkenen niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven.

Ten slotte voegen betrokkenen bij hun verzoekschrift tot regularisatie een ingevuld formulier tot naturalisatieaanvraag. Zij halen echter niet aan waarom dit van belang zou zijn voor hun regularisatieaanvraag. Bijgevolg kan dit document niet weerhouden worden en vormt dit geen buitengewone omstandigheid."

Op 18 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van elk van de verzoekers eveneens een beslissing houdende inreisverbod (bijlagen 13sexies). Het betreft de tweede en de derde bestreden beslissing, aan de verzoekers ter kennis gebracht op 1 oktober 2013.

De motivering van de tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de eerste verzoeker, luidt als volgt:

**"INTERDICTION D'ENTRÉE
INREISVERBOD**

A Monsieur / Aan de heer:

Nom, prénom / Naam, voornaam : A(...), A(...)

date de naissance / geboortedatum : (...)

lieu de naissance / geboorteplaats : (...)

nationalité / nationaliteit : Servie

une interdiction d'entrée d'une durée de 3 (trois) ans est imposée,

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd

(...)

Une décision d'éloignement a été notifiée à l'intéressé le 30.07.2013.

Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 30.07.2013.

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l' article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès eu territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 74/11. §1, alinéa 2 de la foi du 15 décembre 1980, le délai de l'interdiction d'entrée est de 3 ans car :

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1960; is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

o 2° l'obligation de retour n'a pas été remplie :

L'intéressé n'a pas suivi ta décision d'éloignement du 30.07.2013.

o 2" Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan;

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.07.2013.

Suite à la notification de l'ordre de quitter le territoire, l'intéressé n'a pas encore entrepris de démarches pour quitter volontairement le territoire de la Belgique, ainsi que les territoires de l'espace Schengen.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten."

De motivering van de derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de tweede verzoekster alsook ten aanzien van het minderjarige kind van de verzoekers, luidt als volgt:

**"INTERDICTION D'ENTRÉE
INREISVERBOD**

A Monsieur / Aan de heer:

Nom, prénom / Naam, voornaam : A(...), A(...)

date de naissance / geboortedatum : (...)
lieu de naissance / geboorteplaats : (...)
nationalité / nationaliteit : Servië
Et enfant mineur / en minderjarig kind : A(...) F(...)
une interdiction d'entrée d'une durée de 3 (trois) ans est imposée,
wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd
(...)

Une décision d'éloignement a été notifiée à l'intéressé le 30.07.2013.

Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 30.07.2013.

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l' article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès eu territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 74/11. §1, alinéa 2 de la foi du 15 décembre 1980, le délai de l'interdiction d'entrée est de 3 ans car :

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980; is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

o 2° l'obligation de retour n'a pas été remplie :

L'intéressé n'a pas suivi ta décision d'éloignement du 30.07.2013.

o 2" Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan;

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.07.2013.

Suite à la notification de l'ordre de quitter le territoire, l'intéressé n'a pas encore entrepris de démarches pour quitter volontairement le territoire de la Belgique, ainsi que les territoires de l'espace Schengen.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten."

2. Over de rechtspleging

2.1 De verzoekers hebben de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig laten weten dat zij geen synthesememorie wensen in te dienen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet overeenkomstig artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2 Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen

3. Over de ontvankelijkheid – verknochtheid

De Raad wijst er op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekers vragen in hun inleidend verzoekschrift om de beslissing van 18 september 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, te vernietigen evenals de inreisverboden die jegens hen op 18 september 2013 werden getroffen (bijlagen 13*sexies*). Zij geven echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en anderzijds de jegens de verzoekers getroffen inreisverboden op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopig verblijfsrecht, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager(s). Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekers geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekers maatregelen worden genomen die tot doel hebben hun illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekers. Er wordt hen met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt enkel de vaststelling in dat de verzoekers in het kader van hun aanvraag niet hebben aangetoond dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden die hen verhinderen om hun aanvraag in te dienen via de reguliere weg, met name via de diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst of het land waar zij gerechtigd zijn te verblijven. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekers.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekers. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van de aan de verzoekers opgelegde inreisverboden in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De opgelegde inreisverboden van hun kant zijn gestoeld op het feit dat de verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hen op 30 juli 2013 werd afgeleverd en vinden hun juridische grondslag in artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Ook hier dient te worden opgemerkt dat de eventuele onwettigheid van de opgelegde inreisverboden geen implicaties kan hebben op de wettigheid van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt de kwestie van de verknochtheid van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De advocaat van de verzoekers voert aan dat er samenhang bestaat aangezien er een zekere chronologie bestaat bij het nemen van de onderscheiden beslissingen en de inreisverboden werden afgeleverd nadat de onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet was vastgesteld. De advocaat van de verweerder stelt dat er geen verknochtheid is tussen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag en de opgelegde inreisverboden aangezien de respectievelijke beslissingen op een verschillende rechtsgrond berusten.

De verzoekers betwisten niet dat de in het voorwerp aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en vaststellingen. Het dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekers werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede en de derde beslissing. Tevens stelt de Raad vast dat in het onderliggende verzoekschrift op duidelijke wijze ten aanzien van enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing verschillende grieven worden aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift twee verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen. Het louter gegeven dat de beslissingen zich in tijd opvolgen, zonder dat de eerste beslissing evenwel een gevolg heeft voor de inhoud of de wettigheid van de tweede en de derde bestreden beslissing, is *in casu* onvoldoende om de samenhang tussen de respectievelijke beslissingen te aanvaarden.

Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen de bestreden inreisverboden en de beslissing van 18 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 18 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing, dit zijn de aan de verzoekers opgelegde inreisverboden.

In casu dient te worden geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep wat de opgelegde inreisverboden betreft.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt:

“inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”

Artikel 74/101, §3, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.”

Met de tweede en de derde bestreden beslissing wordt aan de verzoekers een inreisverbod voor de duur van drie jaren opgelegd, hetgeen geleet op de artikelen 1, 8° en 74/11, §3 van de vreemdelingenwet impliceert dat de verzoekers gedurende drie jaren na de betekening ervan (*in casu* 1 oktober 2013) niet toegelaten kunnen worden tot het grondgebied en niet kunnen verblijven op het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis toepassen.

De verstreckende gevolgen op verblijfsrechtelijk vlak, die de grenzen van het Rijk overstijgen en die ook tot drie jaren in de toekomst voortduren, maken dan ook dat de aan de verzoekers opgelegde inreisverboden de belangrijkste beslissingen vormen die middels huidige verzoekschrift worden bestreden. Waar de advocaat van de verzoekers ter terechtzitting in eerste instantie argumenteert dat de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de belangrijkste beslissing vormt, wijst de Raad er op dat dergelijke beslissing geen gevolgen sorteert voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekers, hetgeen maakt dat deze beslissing als minder belangrijk moet worden beschouwd dan de opgelegde inreisverboden die wel, en overigens ook verstreckende, gevolgen hebben. De advocaat van de verzoekers stelt zich nadien overigens te gedragen naar de wijsheid wat betreft de beslissing die als belangrijkste beslissing moet worden beschouwd. De advocaat van de verweerder formuleert ter terechtzitting geen opmerkingen omtrent de beslissing(en) die *in casu* als de belangrijkste beslissing(en) moet(en) worden aanzien.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing, wordt het beroep bijgevolg enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de tweede en de derde bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van 18 september 2013 houdende de onontvankelijk van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

4. Onderzoek van het beroep

De verzoekers voeren in een eerste middel ten aanzien van de tweede en de derde bestreden beslissing de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

4.1 Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Artikel 74/11 § 1, lid 1 en 2 van de vreemdelingenwet bepaald het volgende:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1°

indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2°

indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Tegenpartij moest dus rekening houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Dit is manifest niet gebeurd, omdat de specifieke omstandigheden van get geval niet vermeld zijn. Tegenpartij stelt alleen dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten, zonder te verklaren om welke redenen de termijn van het inreisverbod het wettelijk maximum van drie jaar is.

Opnieuw schendt tegenpartij de vreemdelingenwet (artikel 74/11) en artikelen 2 en 3 van de van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omdat verzoekers niet in kennis werden gesteld van de redenen waarom ze haar beslissing heeft genomen en om welke reden de termijn van het inreisverbod op het wettelijk maximum werd vastgehouden.”

4.2 De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Waar verzoekers stellen dat niet nader is gemotiveerd waarom geopteerd wordt voor een inreisverbod van drie jaar moet worden geduïd dat in casu, gelet op artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, is toegestaan om een inreisverbod van maximaal drie jaar op te leggen en dat, indien de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er geen redenen zijn om een inreisverbod van een minder lange duur dan de maximumtermijn die door de wetgever werd voorzien te bepalen, hij hieromtrent geen aanvullende motivering dient te voorzien (zie ook RVV nr. 107.052 dd. 22 juli 2013).

Verzoekers maken niet duidelijk welke elementen eigen aan hun situatie bijkomend onderzocht moesten worden alvorens over te gaan tot het opleggen van de maximumtermijn in het kader van het inreisverbod.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.”

4.3 Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid er dus toe om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De verzoekers betogen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 74/11 van de vreemdelingenwet zijn geschonden nu in de tweede en de derde bestreden beslissing enkel wordt gesteld dat zij geen gevolg hebben gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat wordt verklaard om welke redenen de termijn van het inreisverbod *in casu* de wettelijke maximumtermijn van drie jaar bedraagt. De verzoekers wijzen er tevens op dat geen rekening werd gehouden met hun specifieke omstandigheden, daar waar artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dit voorschrijft.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

4.4 Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

De Raad stelt vast dat beide bestreden inreisverboden als volgt zijn gemotiveerd:

*“une interdiction d'entrée d'une durée de 3 (trois) ans est imposée,
wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd*

(...)

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l' article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès eu territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 74/11. §1, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980, le délai de l'interdiction d'entrée est de 3 ans car :

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980; is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

o 2° l'obligation de retour n'a pas été remplie :

L'intéressé n'a pas suivi ta décision d'éloignement du 30.07.2013.

o 2" Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan;

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.07.2013.

Suite à la notification de l'ordre de quitter le territoire, l'intéressé n'a pas encore entrepris de démarches pour quitter volontairement le territoire de la Belgique, ainsi que les territoires de l'espace Schengen.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengen grondgebied, vrijwillig te verlaten."

In de tweede en derde bestreden beslissing wordt aldus aan de verzoekers een inreisverbod van drie jaar opgelegd omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan doordat de verzoekers geen gevolg gaven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 juli 2013 en zij na de betekening van dit bevel geen stappen hebben ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten.

De verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat uit de voormelde reden niet blijkt om welke redenen dat het niet voldoet aan de terugkeerverplichting een inreisverbod verantwoordt met de wettelijk voorziene maximumduur van drie jaar.

De Raad wijst er op dat artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt dat in het geval een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, een inreisverbod wordt opgelegd van maximum drie jaar. Waar artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet een inreisverbod voorschrijft wanneer niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, houdt dit artikel echter niet de verplichting in om in alle gevallen de maximumduur van drie jaren op te leggen. In tegendeel bepaalt artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet dat de duur van het op te leggen inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en blijkt ook reeds uit de bewoordingen "*maximum drie jaar*" van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat de duur van het inreisverbod kan gemoduleerd worden in die zin dat het ook minder dan drie jaar kan bedragen.

In casu wordt een inreisverbod van drie jaar aan de verzoekers opgelegd omdat zij niet aan de terugkeerverplichting hebben voldaan door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 juli 2013. Zodoende wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod voor de wettelijke maximumduur van drie jaar wordt opgelegd, zonder uiteenzetting van de redenen die in het specifieke geval van de verzoekers de wettelijke maximumduur van het inreisverbod verantwoorden.

De tweede en de derde bestreden beslissing zijn zodoende niet op afdoende wijze gemotiveerd wat betreft de duur van het opgelegde inreisverbod.

Anders dan verweerder lijkt voor te houden, impliceert het opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Het verplicht opleggen van een inreisverbod betekent niet dat daarom geen motivering omtrent de duur van het inreisverbod zou zijn vereist (RvS 18 december 2013, nr. 225.872).

De bestreden inreisverboden miskennen bijgevolg artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Het enige middel is in die mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissing.

Voor het overige is het beroep, zoals uiteengezet onder punt 3, onontvankelijk. In de mate dat het enige middel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, dient dan ook tot de onontvankelijkheid ervan te worden besloten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2013 waarbij aan A(...) A(...) een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, wordt vernietigd.

Artikel 2.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 september 2013 waarbij aan A(...) J(...) en aan A(...) F(...) een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, wordt vernietigd.

Artikel 3.

Het beroep tot nietigverklaring wordt voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE